

Beviis paa ved de Arbeider, der foretages ved Vesterport. Enhver vil der kunne see, hvilke store Forberedelser der vil være forbundet med dette Foretagende, inden man kunde stride til Noget. Sagen stiller sig altsaa for mig saaledes, at den eneste Ting, der for Diebliffet herved kan være at gjøre, vil være at søge at faae Kjøbenhavns Commune til at overtage dette Terrain. Naar nu den ærede Ordfører i Begyndelsen af sit Foredrag i forrige Møde søgte at give en Skitse af Kjøbenhavns Communalbestyrelse og derudaf drog sine Forhaabninger for Fremtiden, skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, for det Første, at Kjøbenhavns Communes Bestyrelse, saaledes som den er, er Kjøbenhavns Commune, thi Kjøbenhavns Commune vælger efter en bred Basis selv sin egen Bestyrelse, og hvis den ikke er, saaledes som Communen vil have den, staager det Communen frit for at vælge en anden, og ønsker Communen en Hausmann med noget Hausmannsblood i sig, kan den jo faae ham ind. Der er i de senere Aar virkelig kommet noget Hausmannsblood ind i hele Forvaltningen. Det vil man jo navnlig kunne mærke af den Foranstaltning, som den ærede Ordfører nævnte, og det vil man kunne see, naar man om Sommeren spabserer igjennem Kjøbenhavns Gader og iagttager, hvorledes Steenbroen er brækket op paa mange Steder; man kan saaledes virkelig see, at Kjøbenhavns Commune gjør Noget. Ved at omtale Communens Virksomhed, begyndte den ærede Ordfører med Kjøbenhavns Begræbelsesbog og endte med de gode Foranstaltninger, som Kjøbenhavns Commune havde udrettet. Begræbelsesbogen er Snippelsbro. Herved maa jeg imidlertid erindre om, at Snippelsbroen ikke er nogen reen Communal-sag; den hører netop til disse indvillede og complicerede Forhold, som for Diebliffet ere nødvendige, og det er disse Rivninger imellem Havnevesenet og Communen, som have gjort, at den stakkels Bro er kommen til at staae tilbage; men de Sager, som ere Communesager, troer jeg ere gaaede piffeligt frem i de senere Aar, og den her omhandlede Sag vil være et reent communalt Spørgsmaal for Kjøbenhavn. Altsaa jeg er ikke uden Haab om, at der vil kunne naaes Noget ad denne Vej, men jeg

anseer det for nødvendigt, at Sagen ligger reen og klar for Lovgivningsmagten. Som det stiller sig for mig, vil der blive begaaet en Uretfærdighed ved at vedtage Loven, saaledes som det første Punktum af § 2 lyder; jeg vil ikke være med til at begaae denne Uretfærdighed, men hellere slutte mig til dem, der vilse lade Servituten falde bort uden Videre.

Krigsministeren: Det forekommer mig, at det egentlige Retsspørgsmaal er traadt meget forvirrende ind i denne Forhandling, og at man er gaaet ud fra Forudsætninger, der ikke vare tilstede. Man har discuteret om, hvilken Ret Grundeierne indenfor Demarcationslinien havde, naar Fæstningsværkerne vare nedlagte; men Fæstningsværkerne ere ikke nedlagte og vilse ikke blive nedlagte, naar der ikke kommer et Forlig istand med Hensyn til Indskrænkningerne i Byggefriheden. Disse Forhandlinger have, troer jeg, allerede ret tydeligt viist, hvormange interessante Processer man kunde faae ud af alle disse Spørgsmaal. Nu er det heldigt, at vi ikke ere Advocater og ikke heller nogen Domstol; her gjælder det om at finde en Afgjørelse, en Formel for en Forandring i det Bestaaende, en Formel, der er retfærdig i sit Væsen mod Alle. Den strenge Ret er, at Indskrænkningerne bestaae. Jeg troer ikke, der kan reises nogen Tvivl med Hensyn til, at den strenge Ret giver Regjeringen ubetinget Myndighed til at haandhæve disse Indskrænkninger. Nu træder Regjeringen frem med denne strenge Ret i sin Haand og siger: „Jeg søger et Forlig, der kan være til almindelig Fordeel“ — jeg indrømmer, at der kan være en vis Uklarhed tilstede med Hensyn til Oprindelsen af denne Servitut, med Hensyn til hvilken Charakter denne Servitut har i hvert enkelt Tilfælde, men vist er det, at Servituten bestaaer, den er der, og Ingen kan røre ved den — Regjeringen siger: „Der er en Servitut, der hviler tungt paa Eder, jeg kan ikke hæve den uden Lov, jeg kan heller ikke hæve den — da den er paalagt i Forsvarsvæsenets Interesse — uden et Vederlag; men den Fordeel, som flyder deraf, vil jeg dele med Eder“. Det er ikke Noget, man tager fra Tierne; men det er Noget, man tilbyder at give dem, det er en